

ELYSIA WHISLER

alaliseks kodus

Romaan

**Kaks püsimatut südant leiavad koha,
kuhu kuuluvad – koos.**

Originaali tiitel:
Elysia Whisler
Forever Home
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või surnud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Elysia Whisler
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02424123
ISBN 978-9949-87-054-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mike'ile

Sest iga tütar väärrib isa, kes õpetab teda lendama.

Esimene peatükk

Kolme Mässaja tänav.
Delaney oleks pidanud teadma, et jõuab lõpuks sinna. Nii-sugusel tänaval liigub naine, kui kõik suured muutused tema elus toimuvad korraga. Ei ole võimalik elada ühe nädalaga läbi errusaatmis-teremooniat, pikka teekonda ja matuseid, jõudmata lõpuks Kolme Mässaja tänavale.

„*Väike* ei ole õige sõna. Mulle meeldib *kena pisike*.“ Kinnisvaraagent Ronnie vaatas ringi ühetoalises korteris, mis asus Kolme Mässaja tänavas, ja noogutas kiitvalt pead. „Te ütlesite, et see on ainult teile, eks? Siis on suurus just paras.“

Ära püüa mulle korterit üles kiita. Ronnie oli kirjeldanud seda kui alkooviga stuudiot – mitte lihtsalt stuudiot –, sest kuigi elutuba ja köök olid ühises suures ruumis, asus magamistuba väikeses sopis, millel oli omaette uks. Delaneyl oli ükskõik. Eluruumidel ei olnud tegelikult tähtsust. Praegu oli tuba hooletusse jäetud. Igale pool tolmu, laeventilator rippus vildakil, nii et juhtmed paistsid, nurgad olid prahti täis, just nagu ei oleks eelmised üürnikud korterit korras pidanud ja lahkusid siit ülepeakaela.

„Me ei jõudnud seda enne teile näitamist koristada,“ ütles Ronnie, jälgides Delaney pilku. „Ärge unustage, et ma soovitasin oodata reedeni.“

Ent Delaney ei suutnud oodata.

Ronnie tasandas häält ja lausus peaaegu sosinal: „Nad tõsteti välja. Aga seda korterit on kerge korda teha, ma luban seda.“

„Kas võime jälle alla poodi minna?“ Delaney tõmbas sõrmedega juustest läbi, et hõõruda väsinud peanahka. Ronnie juhatas nad enne kiiruga eesmisest lauksest sisse ja kohe trepist üles, nagu oleks korter helbepakki pistetud auhind. Delaney arvates ei olnud see nii – lihtsalt pisike lisand. Talle oli tähtis *ainult* allkorruse kaupluseruum.

„Muidugi.“ Ronnie hääl oli sunnitud rõõmus, just nagu ei hooliks ta eriti tulemusest. Talle oli see täna tõenäoliselt viimane näitamine ja ta soovis jõuda koju kuuma vanni ja klaasitäie punase veini juurde nii ruttu kui võimalik. Ta klõbistas oma kõrgetel kontsadel trepist alla.

Delaney järgnes talle, tema mootorratturisaabaste tümpsumine muutis nende sammude kooskõla kakofooniaks.

„Kauplus.“ Ronnie tegi laia käeviipe. „Näete, kui palju ruumi.“ Ta hääles polnud vähimatki indu. Ronnie, kes tegeles vist põhiliselt eluruumidega, ei osanud garaaži müüa.

Sel polnud tähtsust. Delaney vaatas poe ise hindava pilguga üle. Tsementpõrand, mis sobib mootorratastega töötamiseks. Üsna määratud, kuid see ei olnud puudus, ta kujutles juba, et katab selle beeži mittelibiseva põrandavärviga. Moodne luminestantsvalgus. Suur väravuks, mis seisab pärani lahti ja laseb jahedat õhku sisse, suurepärase ventilatsioon. Kassaaparaadiga lett. Ühe seina ääres tühjad riiulid varuosade ja mootorrattarõivastuse jaoks. Tuunitud rataste demonstreerimise koht ja ees piisavalt vaba ruumi vähemalt kahe töökoha jaoks. Ülejäänud hangib Delaney. Hüdraulilised tõstukid. Tööpingi. Osade pesuri. Tööriistad. Osad. Mootorrrattad.

Tal oli tahtmine end näpistada, kuid otsustas teha mittemidagi-ütleva näo. Ronnie seisis keset põrandat, just nagu hoiduks millegi vastu puutumast, et ta elegantne punane kostüüm ei määrduks õli või kütusega. Kauplus oli paremini korras kui korter, aga ikka jäi mulje, et viimased kasutajad lahkusid kiiresti – või, kui nad tõesti välja tõsteti, siis vastumeelselt. Mitte midagi tähtsat ei jäetud maha, aga ruum ei olnud üle puhitud ega pestud ega mingilgi moel müügiks ette valmistatud.

„Ma mõtlen järele.“ Delaney hõõrus lõuga ja sammus poes ringi. „See on veidi väike.“ Tegelikult oli see suurem, kui ta oli arvanud. „Valgustus on hea, aga talvel võib külmaks minna.“ Praegu oligi talv. Märtsi keskpaik. Delaney armastas seda aastaaega, kui talv ja kevad põimused nagu armastajad, kes pärast ebameeldivat tüli ära lepivad, ilm oli tujukas ja ettearvamatu.

„Selles ruumis on palju huvitavat.“ Ronnie surus kirjutusaluse vastu rindu ja vaatas ümberringi. Kosmoselaeva sisemust oleks ta vaadanud samasuguse ilmega.

Mootorrattakaupluste äritegevus vähenes, kaasa arvatud see siin, mis hiljuti tühjaks jäi. Kui Delaney leidis end möödunud nädalal äkki Kolme Mässaja tänavas, uuris ta kohe järele. Eelmised üürnikud, kes tõsteti välja, nagu ta nüüd teadis, olid vennad, kes pidasid päeval poodi ja elasid õhtuti ülakorrusel. Nad müüsid enamasti uusi rattaid ja motovarustust. Põhitegevus oli remont ja hooldus. Nende veebikülg oli veel ülal, kuigi kauplus *Dude's Bikes* oli suletud. Kauplus oli keskendunud põhiliselt meesratturitele, nii et Delaney murdis pead, kas *Dude* tähendaski kutti või oli ühe omaniku nimi tõesti *Dude**

„Mis on selle maja lugu?“

Ronnie vaatas oma kirjutusalust. „Omanik soovib müüa. Kui eelmiste üürnike leping lõppes, anti neile valida ostmise või lahkumise vahel. Ma ei usu, et nende kauplus töötas edukalt, sest neil ei jätkunud ostmiseks raha. Neil jäi isegi üür maksmata ja nad ei kiirustanud lahkuma. Ülejäänud on ajalugu, nagu öeldakse.“

Kui eelmine mootorrattapood läks pankrotti, siis on osta riskantne. Aga igasugune äri on risk.

Elu ise oli risk.

„Teie järel soovib veel paar inimest vaadata,“ jätkas Ronnie. „Neid oli viie ringis.“

Delaneyl ei olnud midagi väikese luiskamise vastu müügi ajal, aga kas tõesti? Viis? Ligikaudu viis inimest ootab, et vaadata üle mootor-

* *Dude* – kutt, meeste omavaheline slängitervitus, varasemates sõnastikes „keigar“ või „vurle“, ilmselt on tähendus aja jooksul nihkunud. *Siin ja edaspidi* tõlkija märkused.

rattakauplust, mille ülakorrusel olev korter sobib ühele kehvale üürnikule? Delaney ei kujutanud ette, kuidas kaks venda sinna ära mahtusid.

Ta jalutas läbi kaupluseruumi, soovides seda tunnetada. Ta tahtis asju puudutada, kaupluse õhku sisse hingata, sealseid molekule kopsudesse tõmmata ja selle ajalugu maitsta, enne kui suutis langeda otsuse oma unelmate ruumi sümbioosi kohta. Triple M Classics – lühend Martin Monroe Mootorratastest, nimetatud tema isa järgi –, saab tema omanikuks samavõrd, kui tema kaupluse omanikuks, seejärest kujuneb sellest sügav ja vastastikune suhe. Läbi eesakna nägi ta puudega ääristatud, suurtele veoautodele keelatud teed, mis kulges läbi maakonna. Kell oli just õhtul veidi üle kuue, tipptund ja punased tagatuled liikusid hämarduvas päevavalguses. Ükskõik kui pikk aeg ei kustuta Delaney mälestusi viimasest sõidust siia, kui ta pidi iga päev tegema pika sõidu kodu ja töökoha vahel. Lausa põrgu. Oleks mõnus minna lihtsalt trepist üles hubasesse pisikesse korterisse, kui kauplus on suletud, mitte istuda selles autode summas.

Üle tee paistis kaupluste rida, kaasa arvatud toidupood ja Itaalia restoran. Toit. Plusspunkt.

Lõunaküljel algas poe taga mets, puude ja maja vahele jäi rohune nõlvak. Omaette olemine. Teine plusspunkt. Delaney mõtiskles, et tornaado korral oleks nõlvak kaitsekraavi eest, ilmselt kõige turvalisem koht, kuhu pageda. Ta naeris enda üle. Siin ei ole Omaha. Virginia tornaadode hooaeg seisnes mõnes hoiatuses, millele harva järgnes torm.

Delaney tõmbas tagataskust loendi, mille ta oli printinud internetist välja koos retseptidega eriti kõva tofu, Tater Totsi ning Ben ja Jerry Cherry Garcia valmistamiseks. „See on hind, eks ole?“ Ta ulatas paberi. Rahaga hakkab olema kitsas, aga Delaney tuleb toime, kuni asjad laabuvad.

See tähendab, kui ta kavatseb seda teha.

Kas ta tõesti teeb seda?

Kogu oma täiskasvanuelu kestel oli Delaney liikunud ringi, ühest sõjaväeosast teise. Fordid, laagrid, baasid. Mitte kauplused. Mitte *kodud*. Ta ei olnud mitte kuskil juurdunud. Tal ei olnud kuskil olnud

midagi püsivat peale lapsepõlvekodu koos isaga. Ta polnud kunagi soetanud asju, mis poleks spordikotti ära mahtunud.

Ronnie vaatas paberit. „Ei.“ Ta kirtsutas nina. „Siin on uuem hinnapakumine.“ Ta otsis oma paberipakist ühe lehe, asetask selle lauale ja näitas. „See siin.“

Delaney vaatas küsitud hinda, tal läks kurk korraks krampi ning ta tahtis juba tänada Ronniet kulutatud aja eest ja lahkuda. Nii oleks olnud mõistlik teha. Mõnikord peavad lapsepõlveunistused jäämangi unistusteks.

Ta tegi kaupluseruumis veel ühe tiiru, jättes mõttes hüvasti kõige, mida ta ei suutnud endale saada. Kuigi see kõik oli olnud uisapäisa ettevõtmine, tundus, nagu oleks kogu veri tema soontes asendunud pettumusega. Ta seisatas tagumise seina juures, kus tapeedi küljes rippus kortsus paberilipakas. Delaney silus seda ja luges reklaamlehe läbi.

Viiekümnes iga-aastane klassikaliste mootorrattaste demonstratsioon, Dogwoodi maakonna laadaplats.

Üritus toimub juulis. Seal oli kavas võistlus koos auhindadega. Suur auhind klassikaliste mootorrattaste kategoorias võitmise eest oli viis tuhat dollarit ja artikkel ajakirjas Ride.

Pettumus hakkas hajuma. Viie tuhandega saaks ta makstud kõik suuremad võlad, aga tutvustus erialaajakirjas hoogustaks äritegevust. Pealegi tundus plakati rippumine seal tähendusrikkana.

Nagu mingi märk.

„Oh!“ kostis Ronnie terav hüüatus selja tagant. „Oh, mis see on?“

Delaney pöördus õigel hetkel, et näha, kuidas suur koer avatud laouksest sisse loivab. Loom peatus Ronnie häält kuuldes hetkeks, üks käpp õhus ja kõrvad lidus. Ta nägi välja nagu pitbullterjer, valge- ja pruunilaiguline. Šokolaadpruun värv oli valdav ta paremal küljel ja parema silma ümber. Teine pool pead ja koonu ümbrus olid valged, samuti rindkere ja suurem osa vasakut külge, kuigi tal oli ka seal šokolaadpruune laike. Ta meenutas Delaneyle Chunki, pitbullterjerit, kelle isa leidis naabrusest maisipõllult, kui Delaney oli kaheksa-aastane.

Oli üks neid lämbeid tuuliseid Omaha suveõhtuid ja isa oli higine, särk seljast võetud ning selja taga teksapükste vöö vahele topitud, kui

Chunk tuli tema kannul läbi maisipadriku kuni nende majaesise verandani, kus ta laskus maha ja keeldus lahkumast. Delaney vaatas parajasti kaabeltelevisioonist filmi „Goonies“ ning kui ta nägi isa verandale astumas, hüüdis ta: „Sloth armastab Chunki!“ – nende lemmikrida sellest filmist. Koer pistis jahmunult pea ukse vahelt sisse ning nad hakkasid mõlemad naerma. Chunk, kuigi ta ei olnudki veel Chunk, oli täis verest punnis puuke ja isa õpetas Delaneyt terve õhtu neid just õigest kohast pigistama, et koera nahast tervenisti kätte saada. *Pead vaatama, et pea sisse ei jääks*, oli isa seletanud. Pärast seda jäi Chunk nende koeraks, ülimalt truu ja alaline kaaslane Delaney voodi jalutsis samast õhtust, kuni ta kõrges vanuses une ajal suri.